

ANADA I TORNADA, DE MICHELLE CÉLINE

Va decidir anar cap al nord. Era la direcció que podia recórrer durant més temps abans de topar amb el mar.

Va omplir el dipòsit. Va treure tants diners com va poder de diversos caixers, fent servir totes les seves targetes. El seu marit li tallaria l'accés als comptes ben aviat.

Va conduir dotze hores seguides amb una sola pausa per posar benzina. Volia allunyar-se dels caixers on s'havia detectat la seva activitat.

Va girar cap a l'est.

Va recollir una autoestopista. No van xerrar gaire, tot i que l'autoestopista ho va intentar.

Va llençar el cos pel marge d'un camí. Entre els arbustos va quedar prou dissimulat, però va haver de baixar del cotxe per acabar d'amagar una cama.

Comptava que no la buscarien i, amb una mica de sort, tampoc la trobarien fins al cap de força temps. Mentre tancava el cinturó va somriure: havia creat un crim misteriós que sortiria a les notícies al cap d'unes setmanes, potser mesos.

A la següent àrea de servei es va rentar les aixelles al lavabo i va comprar galetes salades i suc de taronja. Mentre menjava al cotxe va revisar la cartera de l'autoestopista. "Michelle Céline".

Va omplir el dipòsit pagant en efectiu. Va intentar enrollar una cigarreta amb el tabac de l'autoestopista, sense èxit. Es va mirar al retrovisor: encara no era Michelle Céline.

Va decidir que la seva mare era francesa i el pare de la Jonquera, però havia viscut molts anys a Lleida. L'avi havia estat cosí del Louis-Ferdinand Céline.

Després va decidir que era millor esborrar aquests antecedents, no fos cas que es trobés algú que realment havia viscut a Lleida.

De moment era millor que fos una dona misteriosa i prou.

Doblegar-se a les històries convencionals és garantia de fracàs espiritual.

Aquesta nova determinació la va alleujar. Ara es sentia preparada per abraçar el que vingués. L'univers respondria.

Confiava en la certesa de l'equilibri. Se li va escapar una llàgrima.

* * *

—*L'ha matat?*

—*Sí.*

—*M'agrada.*

—*T'agrada?*

—*Sí, tinc ganes que continuïs.*

—*No sé si ho faré.*

—*No t'ho imagines com si fos una pel·lícula?*

—*No ho sé.*

—*Com t'ho imagines?*

—*No ho sé.*

—*T'ho imagines en teatre? Un monòleg?*

—*No...*

—*Jo m'ho imagino com una novel·la.*

—*Potser. T'ha agradat?*

—*Sí. Tinc ganes de saber què li passa. I què l'ha dut fins aquí.*

—*Ha matat als seus fills.*

—*Hòstia.*

—*Però no sé si s'explicarà.*

—*Tinc ganes de saber què li ha passat.*

—*S'ha alliberat. És una dona que s'allibera.*

—*Ho continuaràs?*

—*Potser ho deixo així. Potser ha de ser un relat molt curt. No ho sé. Si tinc ganes de continuar, continuaré. Ho he escrit perquè m'ha vingut de gust. Només la reprendré si em torno a sentir així.*

—*Em sembla molt bé.*

* * *

Va encendre els quatre llums d'emergència i va frenar bruscament, aturant-se al voral de l'autopista. Els cotxes l'esbroncaven a cops de clàxon. Estava tenint una revelació.

Havia de tornar enrere.

Una força la revolucionava per dins. Fluir amb l'univers era més gran del que pensava.

“Hi ha diversos plans d'existència: a vegades habitem els dominis de la imaginació, a vegades dels sentits, les passions... Però hi ha un pla que és el fonamental, que difícilment abandonem mai del tot i, quan ho fem, hi tornem de seguida: el pla material, en el que estem ancorats a un cos que no aixeca els peus de terra i que té gana, set, son, pixum i pus.”

Aquests eren els seus pensaments al voral de l'autopista.

“Però hi ha... hi ha un estadi més elevat. Llevar l'àncora i elevar l'ànima a un lloc més llunyà, un lloc sense merda ni pixum... La puresa... La ingravidesa...”

Algú picava contra la finestra del copilot amb el dit.

“Si pogués pujar allà... Un nou estadi on viure... *Sentir* des de fora... La matèria no em podria esclavitzar... El cos i la gana i la son no serien res, tant intangibles com un somni... o un poema. Si pogués pujar allà seria una força còsmica.”

Un motorista obre la porta del copilot i examina el cos catatònic. Li diu alguna cosa.

Ella no hi és. Ha transcendit el cos.

El motorista li toca el braç. Ella torna.

Aixafa la moto que hi ha aparcada al davant. Algú, que té mig cos dins del cotxe, crida.

Ara té destí. Calcula la millor ruta.

* * *

—*Plou?*

—*Sí...*

—*Això em semblava. Tot i que no es diu.*

—*T'ha agradat?*

—*Molt. Ara és espiritual.*

—*No sé per què he canviat el to.*

—*Però està bé.*

—*Creus que s'entén el concepte?*

—*Quin concepte?*

—*És que no acabo d'entendre el concepte...*

—*No cal que hi hagi cap "concepte". Jo ho veig més com... com que em fas arribar sensacions. Expliques una cosa... Un estat de l'esperit. Espiritual.*

—*Sí, sí, és una sensació. Però tu què creus que vol dir?*

* * *

No tenia pressa, però conduïa ràpid.

En un control d'alcoholèmia li van demanar la identificació. Ella va dir que era la Michelle Céline... I ara ja ho era.

Es va aturar a una benzinera. Va estirar les cames. Aire fresc, olor de fosc, d'humitat, de bosc i benzina.

Va decidir que no ompliria més el dipòsit: quan el cotxe quedés buit, l'abandonaria.

Va prosseguir per carreteres secundàries. Poques hores després ja no tenia vehicle. Va somriure a l'Univers al pensar que la Michelle Céline tornava a ser una autoestopista. La recolliria algú en plena transformació? Acabaria estrangulada al marge d'un camí? Potser l'anterior Michelle Céline també havia estat una dona etèria que es dirigia cap al Creador.

Era tot un cercle sense fi?

No, no ho era. Però el pensament la divertia.

* * *

—*On va?*

—*Ve a trobar-me. No sé com... No ho sé, no ho sé, m'ha sortit sol.*

—*Està bé! És original.*

—*A mi no m'agrada.*

—*Doncs deixa-ho per avui. Demà ho pots canviar. És la teva història.*

—*No ho sé.*

* * *

El seu francès era tant fluït com ho havia estat el català, o el castellà. Però no recordava haver-lo après mai.

No recordava res. No tenia història. El passat no existia.

Ara parlava amb un senyor de Rouen. Eren dins d'un Renault Austral híbrid. Els dos xerraven amb un accent normand força similar.

Al cap d'una bona estona de conducció, el senyor francès va arrugar el front i va advertir que s'havia desviat la seva trajectòria. Ho va expressar sense enuig ni sorpresa. Constatava un fet que es produïa al marge de la seva voluntat.

La Michelle Céline li va dir que ja ho sabia. Va reprendre la conversa, sobre el patiment que causa la mort d'una mascota. El senyor de Rouen va assentir i va tornar a recordar l'últim alè del Pluto.

Ella li va posar la mà a la cuixa. El Pluto havia mort mirant-lo.

* * *

—*És el francès de les notícies.*

—*Què?*

—*He escrit el francès de les notícies. Està venint de veritat.*

—*El senador que han trobat mort al maleter del seu cotxe?*

—*Sí!*

—*T'hauràs inspirat en ell sense voler...*

—*Ho vaig escriure abans que morís! Vull dir, abans que sabessin que era mort. Ho vaig escriure mentre moria!*

—*Vols que sortim, que et toqui l'aire? Anem a sopar fora?*

—*Està venint!*

—*I què vols? Ens quedem i parem taula per tres?*

* * *

Michelle Céline seu al sofà i escriu aquestes línies amb el cap del seu pare, o creador, o el que sigui entre les cames.

La sensació és agradable però l'escriptura, incòmode. Atura la mà.

Michelle Céline ha deixat el cap del seu pare al terra i s'ha despullat: la puresa contamina tots els racons del menjador. Seu a la cadira, torna a obrir el quadern negre sobre la taula del menjador, sucua l'estilogràfica al pot de tinta i acaricia amb fermesa el paper.

La Michelle Céline ara escriu aquesta història.